

**Petri Thyræi, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt IV. An, & quæ reuerentia debeat ur speciebus, quæ Christum formâ
pueri, aut Crucifixi referunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

CAPVT IV.

An & quæ reuerentia debeatur speciebus, quæ Christum sub formâ pueri, aut Crucifixi referunt.

Si cum dictis formis permaneant species Sacramentales non per-
species Sacramentales, rectè maneant, etiam his formis
Christum, & formas Christū non male, tribueris eundem,
sontinentes adoraueris. quam Christo, honorem.

1. **V**obus modis potest accidere, ut sub formâ pueri, aut Crucifixi Christus appareat; uno saluis speciebus Sacramentalibus, altero ijs corruptis. Hic Sacramentales transiunt in species peregrinas; ibi ad Sacramentales hæ peregrinæ accedunt. Utробique Christo suus honor tribuendus est.

2. Et in priori illo modo res difficultatem non habet. Quemadmodum enim uno eodemque adorationis actu, in Sacmentum quod Christum continet, & Christum, qui in Sacramento continetur, ferimur; nec Sacmentum à Christo, aut Christum à Sacramento distinguimus; ita uno eodemque actu hic ferimur in Christi formam Sacramento præsentem, atque in Sacmentum Christi formam referentem.

3. Neque obstat, quod puer v.g. aut quælibet species alia, quæ videtur, reuera Christus non sit; quemadmodum neque obstat, quod Sacmentum propriè Christus.

stus non sit, & tamen verè adoretur. Etiam purpuræ regium honorem deferimus, & à rege non distinguimus, quamvis propriè purpura Rex non sit, sed opus industriæ artificis.

4. Posterior modus difficilior videtur. Neque enim hic in Sacramento præsens est Christus ; propterea, quod esse desierint Sacramentales species Christum continent. Neque etiam puer, aut alia quæcunque effigies, quæ in oculos incurrit, réuera est Christus. Cui igitur hic religionis cultum deferes?

5. Deferes tamen hic non male hisce speciebus eundem cultum, quem Christo ; propterea, quod Christum, referunt. Neque enim alia formarum harum conditio est, quam illarū, sub quibus Christus conspicitur in Apparitionibus Impersonalibus ; in quibus quamvis etiam *υπηρεσίας*, siue personaliter præsens non sit, ipsius formæ atque imagini idem defertur, qui *υπηρεσίας* siue personaliter præsenti deserretur honor & cultus. Docent hæc exempla, quæ de impersonali Christi Apparitione alias affarentur.

6. Ex veteris testamenti Apparitionibus res clarior est. Nunquam per se Deus ibi visus est ; quidquid videbatur, Angelorum fuit opus. Quid verò? an idcirco deliquerunt, qui diuinum hic honorem tribuerunt? aut forte nullus eundem ipsi tribuit? Tribuerunt inter alios Abraham, Loth, Iacob, Iosue ; quemadmodum diximus lib. I. Apparit. V. T. c. 3.

7. Quod vero non deliquerint, multa demonstrant, Istud in primis, quod hoc nomine quasi commendantur.

& nobis ad imitandum proponuntur. Quemadmodum, facile intelliget, qui attentius Apparitiones illas discusserit.

8. Deinde Deus, id est Angelus Dei personam sustinens, diuinū honorem sibi tribui nunquam passus fuisset. ne hominibus idolatriæ, aut erroris caussa esset. Atverò passus est tribui non semel; quinimo ad eundem quasi inuitauit, vt quando sacrificium expestatuit à Gedone.

9. Addo quod Deus, id est in Dei personâ Angelus, hoc ipso hunc honorem vrsisse credi potest, quod se præsentem esse séque videri atque audiri declarauerit. An potuit non reuereri, diuinóque honore prosequi Moyses, atque Iudæorum populus, quem præsentem in monte Sina editis signis agnoscebat, & cuius hanc vocem audiebat. Ego sum Dominus Deus tuus, non habebis Deos alienos coram me. Et tamen Angelus erat qui loquebatur, teste S. Stephano Actor. 7. non ipse in propriâ personâ

Deus,

L A V S D E O.

INDEX